

(המשך מהעמוד הקודם)

"אנא אל תפחיד את הנערים, הרט", אמר הרביטוראי בקול רך.

הנאס פרץ בצחוק מאולץ. "סוג זה של דיבורים אינו מטיל עלי פחד, אום. יתכן שזה מפחיד את פוט", הוסיף, כשהוא מפנה מבטו בערמה לעברו של פוט. "אני מכיר אותו — בכל פעם שהוא מעסה את הצלקת באמת ידו, אני יודע שהוא עצבני!"

"אינני פוחד משום קאפיר", ענה פוט בשנינות, "אבל הייתי רוצה שתפסיקו לדבר על יריות בבני-אדם כאילו היו חיות-ציד. מדוע אינך הולך לארשם לצוד חיות בר, אם הנך כזה צלף טוב, הנאס?"

יוהנאס אילץ עצמו להצטרף לצחוקם של שני השוטרים הוותיקים.

ההמון השחור סבל את הקללות, הסטריות, הדקירות, והבעיטות, ללא כל התנגדות. רק עיניהם הביעו את השנאה המלוכנת שרחשו למעניהם, שעשו כל מה שביכולתם להרוי כיה, שהם ממלאים את תפקידם באמונה ואינם נוטים חסד לאחיהם לגוע.

"אני מכיר את החזיר השמן ההוא", מלמל נער צעיר לזה שעמד לידו, אחרי שנחף בחזקה. "הוא גר בשדרה השביעית. נדפוק אותו באחד הלילות!"

אחדים מתוך גוש האסירים הביטו בקנאה וברטט, באלה שיצאו חפשים ומשורררים מהמשרד. מישהו היה רואה מכר והיה מעביר לו בצעקה שליחות לביתו או למקום עבודתו, לפני שהשוטר הקרוב יעצור בעדו.

"מי רוצה לטלפן למעבדיו?" היה שואל אחד השוטרים כשהיה מהלך ליד האנשים. תן לירה ואני עושה זאת בש"בילך, או שתפסיד את מקום עבודתך?"

"היי! בויה לאפה! היי אתה המצורע! חזור הנה", צעק השוטר השחור והשמן, כשהוא מודה אחרי נער צעיר שהיה רץ כלפי המרפסת, במקום שעמדו ארבעת השוטרים ה"לבנים שקועים בשיחה."

הנער התחמק בזריזות ועבר שוטר אחד שעמד בדרכו עד שהגיע למרפסת ישר אל מול פני יוהנאס, ועיניו מלאות אימה. הנאס נסוג בקפיצה, כשהנער תפס בו בבהילות וגמגם: "אנא אדוני מעולם לא הייתי בבית-הסוהר — אינני רוצה להיות שם — אני נער טוב אדוני, עוזר לי. אני —"

אגרופו של חרט הפסיק את גבוב הדברים, כשהנחית

מארח לרגל אחת

צת אויב מרום אש
לציפור יפרוש קנש
היובל עמוד סגן
כל אשר לו יד ורגל
כל אשר לו יד ורגל
יתקבץ סביב לדג
זה הדג למולך
המולך הנחמך.
כל אשר לו גיד וזר
תקמשתק אמה וזר
כלי זינו יטען על שק.
על דמי לו ואל כב.
כל אשר שוקל השק
כל אשר תורם לקק
כל אשר מואס בשק
כי השק הוא אף שק
כל אשר לו זין תסת.
רגל תסת, נקש תסת.
יתחשבו סביב לקל
כי עמנו-אל.

עם פרוטנה: קדם וקצוע
יוקם לנו גוע.

עמוס קינו

שמפראת

שמית, שמית, שמית, שמית.
שמקטור.
שיכון, שיקום, שיבוץ, שיפור שיפוך,
שיכלול, שלשול.
שמךגול קראש התל.
שמבוץ, שמלויזת, שמולים, שמעפילים.
פילים, טפלים, נפילים, צרפילים.
כפילויות, נפילויות, אפילויות.
אפילוית.
מקלקתית.
קוממיות, רוקמיות, לאומיות, עקמיות.
הסתדרות, התבצרות, התעצמות, התקדמות.
התנחבות, התבססות התקפלות.
השמךבבות, הדרךרות, הסתאבות.
הקל חקש, ממש.
וקודם קנה מה?
שקמה.

עד שקא מי?
זובי.
והוגש לנו על מה?
על מנש.
על איזה מנש?
על מגש הקש?
ששבר את צנאר העקר
וקבר את דבשת המורשת
קחול הקאמול
לקנאת קתר ומקרתים.
כי מציון תצא שקחתי קה.
והשאר מקמתים.
ומהשאר פשו שמקניק.
וקל זה רק שמנחנו שמנחנו
רק שמנחנו
המביטים כל היום קראי
ומשמוגגים
בשמחצות לשון.

עמוס קינו

הסמל חיסט בכיסי הנער. פוט הסתכל בו, וקיבתו התכווצה כשהתחיל לבחון את תוי פניו של המת.
"אין שום דבר על גופי. מי הוא לכל הרוחות? איהו עסק מטונף הולך להיות כאן?" הסמל הביט סביבו בזעם כשהדוקף.

"סלח לי, באאס", אמר השוטר השחור, השמן, בדדוקדימה. "תפסנו אותו בשדרה השביעית — לא היתה לו תעודה. סתם פרחה כנראה. — מצאנו זאת עליו מוסתרת מתחת לבגדיו."

השוטר הושיט סכין-ציד בעלת ידית עצם. הסמל אסף את הסכין, העיף בה מבט והחזירו לשוטר. פוט חטף אותו מידי השוטר ובחננו בעיון. בטנו מכוחצת ואפופה קשר חולני, אגלי זעה עולים במצחו.

התכופף במהירות והסתכל בפרק ידו השמאלית של הנער המת. ליקק את בהוגו ובפראות שפשף את אמת ידו שלו.

ואו לאיטו, התרומם ועמד על רגליו. ראשי התיבות "פ.ג.ו." עדיין נראו בכירור בידית העצם, אחרי עשר שנים. "לא פלא הוא שלעולם לא הצלחתי למצוא את הסכין, אחרי אותו מעשה", מלמל לעצמו כשהתרחק מהמקום, בהתעלמו לחלוטין מן השאלות שנורו כלפיו.
הסתכל בצלקת המקוקחת שבאמת ידו השמאלית והתרחק, כשהוא מגרד אותה ביד ימינו.

קלייר יניב

נער ערבי

מהלומה לתוך הפה המרעיד. "סתלק מכאן!" סיגן בין שיניו כלפי הנער שנפל לתוך זרועותיו של השוטר השמן.
"הסר ידך המטונפות מהארון — וסתלק!"

הנער ההמום נסחב מן המקום בצווארון חולצתו, כשרגליו נגררות אחריו.

"ממור עדיפנים", אמר חרט בחיוך שהשתפך על פניו היפים, כשחכך את פרקי אצבעותיו. "הפתחית אותך לרגע, הא, הנאס?"

"היי אתה השרץ!" רעם השוטר השמן בקול שהיה בו צעקה ויללה גם יחד, כשהנער עם לחיו הנפוחה התחיל שוב לרוץ — הלאה מן ההמון ולקראת השער הפתוח, שלא עמדו בו משמרות.

"עכשיו הוא מחפש לעצמו צרות", אמר הנאס, בראותו סכוי להחזיר לעצמו את כבודו שנפגע. בתנועה מהירה אסף אליו את הרובה ששען על הקיר וכרע על אחת. "הוא כבר לא יהיה יותר חצוף אחרי זה!"

ירה בלא לכוון יריה נמוכה. הכדור היכה בקרקע בין רגליו הנער הרץ וניתו בונית, בקול שריקה. הנער צווח והגביר את מהירות ריצתו.

"אל תהרגהו, הנאס!" אמר הרביטוראי בקול הדוק, נמוך. הנאס צחק. "זה מה שציפיתי לו!"

היריה השנייה שרקה קרוב לאוזן הנער. בצחיחה מבוהלת נוספת, התכופף והתחיל לרוץ בקו פתלתל, כמעט שהשיג את השער. הדוקף לרגע כדי לתפוס בעמוד ולעקבו. היה כבר בטוח שהצליח להתחמק.

הנאס חיך חיוך מרושע, וכיחן את הרובה אל היד האיוחת בעמוד. ירה שתי יריות מהירות, שהראשונה שבהן מעכה את היד, והשנייה קלעה ישר לתוך ראשו של הנער, ממש ברגע שהראש התרומם מעל העמוד.

חיוכו המלא סיפוק, נמחק מעל פניו של הנאס כשיד גסה משכה את הרובה מלחיו והטילתו לארץ. הרים את עיניו, ישר לתוך פרצופו האדום מכעס של הסמל האחראי, שיצא החוצה לקול היריות.

"אתה — אתה!" התנשם הסמל בכבדות. "מה אתה חושב לך אתה עושה!"

"הנער ניסה להימלט, סמל", אמר חרט בחופשיות. "הנאס ירה תחילה שתי יריות אזהרה — כמו שמתייבות התקנות, והוא בסדר גמור."

הסמל כמעט שלא הקשיב. הוא כבר היה במלוא מרוצתו כלפי השער והארבעה הלכו בעקבותיו. עברו בריצה את גוש הפרצופים השחורים, בלי להשיג באיש מהם, כאילו לא היו קיימים.

העינים השחורות היו מרותקות לגל הסהבות שהיה מונח קצת מאחורי השער. מאישם מתוך ההמון, בקע מלמול של ריגון.

"שמרו על השקט, שמרו על השקט", קרא אחד השוטרים, וגזון הגסות הרגיל נעלם מקולו.

"הנה! אלוהים ואדם! המוכרח אתה לירות ולהרוג?" צרח הסמל כאשר יוהנאס דה וויליאמס ושאר שלשת השוטרים הגיעו אל הגויה. "טפש ארוך שכמותך! ירה בממורים האלה ברגליים, אדם! עכשיו האלוהים-יודע-מי ישאל שאלות מסביב לזה — חשוב רק על עבודת הכתיבה שדבר זה יטיל עלי! אתם המגויסים הארורים, עוד יתחשק לכם לירות באחד הימים באיש לבן!"